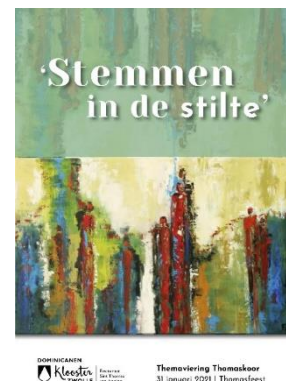

STEMMEN IN DE STILTE

DATUM	31 januari 2021 Themaviering Thomaskoor Thomasfeest
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
EERSTE LEZING	1 Koningen 19, 9 - 13
EVANGELIE	Marcus 4, 35 - 41

OVERWEGING

Al bijna een jaar zingen de meeste zangers van onze koren thuis. Ik stel me voor dat sommigen tijdens een online viering zachtjes fluisterend voor zich uit zingen. Anderen laten wellicht achter hun laptop hun stem galmen, maar voelen duidelijk dat dat niet hetzelfde is als sámen zingen in de kerk. De akoestiek is thuis ánders, de sfeer zo alledaags en God kan dan zo ver weg voelen.

De zangers bereidden via de mail deze viering mee voor. “Ik mis gewoon het samen vieren”, schrijft één van de zangers eenvoudigweg. Ja, de paar zangers van het koor zingen mooi, maar eigenlijk willen we allemaal het héle koor horen. En we willen hier in de kerk zitten én meezingen!

Onze teleurstelling uiten we gelukkig niet door met stenen te gaan gooien of de kerkwinkel te plunderen. Maar we weten dat er mensen zijn die dat deze week in ons land wél gedaan hebben. Mensen die de frustratie niet langer aan konden, jongeren die uit waren op rellen en sensatie, die mee wilden doen of de groepsdruk niet konden weerstaan. Ik heb verbijsterd naar de televisiebeelden gekeken, en velen van u met mij denk ik.

Bij de inleiding zei ik dat Thomas van Aquino ons leert dat de werkelijkheid iets over God zegt. En op zijn naamdag en met zo veel aan de hand in ons land is het goed om stil te staan bij wat, in gelovig opzicht, de betekenis van de werkelijkheid van vandaag de dag zou kunnen zijn? Ik betrek de lezingen er bij.

In de eerste lezing horen we dat het volk Israël het contact met God verloren heeft en dat Elia zich bij zijn volk niet meer veilig voelt. Hij is op de vlucht geslagen, weggekropen in een grot, en letterlijk doodop. De wereld die hem vertrouwd was is hij kwijt geraakt. Maar wat zegt God? “Kom naar buiten Elia, treed voor mij aan. En ik zal je duidelijk maken waar ik voor sta!”. En zie, de Heer ging voorbij. Maar Hij was niet in de stormwind die bergen en rotsen verbrijzelde. Hij was niet in de heftige orkaan, evenmin in de aardbeving, noch in het vuur dat oplaaide. Eén voor een ziet Elia zijn godsbeelden verbrijzeld worden. Tekenen waarvan hij dacht dat ze op Gods aanwezigheid duiden, werkten niet meer. En het werd immens stil om hem heen.

Al dat geweld kénen wij in onze wereld. En ook de stilte houdt bij ons nu al een hele poos aan. Als een onheilspellende verlatenheid, hoe houdt een mens het daarin uit?

Op dát moment hoorde Elia een fluistering. Hij voelde hoe een zachte bries hem over de wangen streefde als het zingen van de wind, als stille stemmen onhoorbaar en tóch duidelijk aanwezig, als een teder, ontfermend beeld van God. Die zachte wind om Elia heen herschept hem als het ware. Thomas van Aquino schrijft dat God handelt door te scheppen, door bestaan te geven, adem, nieuwe energie.

Als we teruggaan naar de vraag van de betekenis van onze werkelijkheid van vandaag, dan denk ik dat we onze levenszin in de periode vóór de pandemie misschien wel te veel gezocht hebben in grote dingen. We wilden groots en meeslepend, we wilden ver, hoog en vurig. De hoogste noten, alle registers open, de boventoon voeren. Misschien zijn we te veel gewend geraakt aan grote successen. Maar God, het ultieme, het goede, het aandachtige is daar niet. Hij is in het kleine, hier bij ons, en ook bij jullie thuis. In de stille stem van vertrouwen.

In het evangelie is sprake van een onrustige zee. De wereld wordt heen en weer geschud, het leven is onzeker en onbestendig. En Jezus ligt gewoon te slapen. Als een voorbeeld voor ons om niet de angst almachtig te laten worden.

Maar de leerlingen roepen vertwijfeld: ‘Meester, kan het u dan niet schelen dat we vergaan?’. En dan reageert Jezus scherp, als was hij op zijn ziel getrapt, hij sommeert de stormwind om te gaan liggen en tot rust te komen. ‘Vertrouw toch op de Eeuwige’, zegt hij tegen de leerlingen. ‘Geloof in de kracht die de mensheid heeft om de wereld vorm te geven’.

Eén van de zangers van het Thomaskoor schreef: “We hoeven niet terug naar het oude normaal”, “Samen kunnen we zoeken naar een weg van omkeer, een vernieuwde wereld, een nieuwe gemeenschap, op een ons passende, bescheiden of soms prikkelende, ongemakkelijke wijze.”

“Ja, want de tijd verandert”, schreef een ander. “Het tij gaat immers heen en weer. In stilte dromen en wachten is tijdelijk. Want de tijd komt dat we elkaar weer ontmoeten en omarmen.”

“En laten we daarbij elkaar niet veroordelen”, mailde iemand. “We oordelen te gemakkelijk, ook richting bestuurders”.

Deze reacties appelleren aan een van de grootste wonderen van ons bestaan: het levensgeheim van onze veerkracht. Het vertrouwen dat God ons *altijd* zacht nabij is, niet alleen dan als we Hem erbij roepen.

Dat besef voelt als een weldadige stilte na de storm. Een besef dat ook tot Elia is doorgedrongen. Hij trad uiteindelijk naar buiten. Hij kroop uit het donker tevoorschijn, liet het zelfbeklag achter zich en ging in de opening van de grot staan, het leven tegemoet.

Stille stemmen van de koorzangers hebben op afstand vandaag tot ons gesproken en lokken ook ons uit de grot. Eén van hen schreef: “Ik zie er nu al naar uit als we na de lock-down als Thomaskoor uiteindelijk weer kunnen functioneren. En ik heb de grote wens dat elk lid daarbij weer ‘aan boord’ komt. En dat we onze geloofsgemeenschap weer tot leven brengen. Laten we samen knokken voor een mooie terugkeer”. “Want”, zo schreef hij: “we shall overcome”.

Ik heb er alle vertrouwen in dat dát gebeurt, dat we allen tezamen, ook in deze periode, met stille stemmen ons gelovige lied verder dragen. Wij hier met een klein groepje en ook jullie thuis, zangers en gelovigen, jullie die net als Thomas, in je hart óók dominicaanse broeders en zusters zijn. Laat ons samen, op bescheiden wijze, zijn feestdag vieren.